

V neděli ráno se dostavila závlaha v podobě poměrně vydatnějšího deště. A tak jsme se šli ráno s Rumíčkem jen tak cournout po okolí. A co dělat když je venku pršavo. Válet se a hrát si. Toho taky není nikdy dostatek. A protože déšť neustával, nevypadalo to, že si vyrazíme na náš oblíbený výlet s obědem v hospůdce. Rozhodla jsem se proto, že nechám Rumíčka chvíli válet se samotného a vyrazím za kamarádkou do tý nemocnice. Vzala jsem jí s sebou jarní výzdobu na dveře v podobě srdce z proutí červený a žlutý svídy, který jsem umotala a přihodila kousek tý švestkový buchty, páč vím, že ona buchty ráda. Plán byl, že to předám jako překvápko po sestřičce, ani nepůjdu dál a pomažu rovnou domů, protože jsem si říkala, že po operaci bude spíš ráda, když se může zakutat do peřiny a třeba jen tak být.

Prosvištěla jsem Prahou a s polednem dorazila na místo. Chvíli jsem počkala, až se objeví sestřička a poprosila ji o předání s tím, že spíš asi zmizím domů. Jenže kamarádka je nezdolnej buldozer a pravila, ať se dostavím. Byla jsem ráda, že jí vidím v takový kondici. A tak jsme se proklábosily až do půl druhý. Bylo mi jasný, že za nějakou dobu přijdou další návštěvy a tak jsem vypadla, aby si mohla trošek taky odpočinout. Cestou jsem cinkla Katce od Ajdule a dohodly jsme se, že vyrazíme spolu na Filajku. Sice přšelo, ale..... tak to až tak nevadí. Díky aktuálním výlukám v MHD jsem domů dorazila hodně po půl třetí a stačila tak akorát do sebe hodit zbytek studenýho kafe a kousek buchty. Zavolaly jsme si, že vyrážíme a..... vyrazilo se.

Cestou na tramvaj - která vlastně díky tý výluce ani nejezdila, jak mi došlo potom - jsem vzala ještě vyhodit odpadky. Mno..... a to bylo asi tak jediný co jsem stihla, než jsem byla totál durch. Teda než jsem měla totál durch kalhoty, páč bunda je držák, ta vodu nepustila. Ale fakt ten kousek stačil, abychom byli s Rumajzlíkem nasáklý jak houba. Rozpršelo se už víc než vydatně. Lilo jak z konve. Doběhla jsem zpátky do baráku, kdy Rumíček už stepoval na podestě, a zavolala Katce. Ta už taky byla venku ataky byla durch. Vzhledem k tomu ledovému větru, nebyl pobyt v totálně mokrejch kalhotách zrovna to, co by se člověku chtělo - navíc tak na cca dvě hodinky, co by tak trvala prochajda na Filajku a pak zase domů. Shodly jsme se na tom, že to teda odpískáme a necháme to na jindy. Rumíček se k našemu názoru připojil. Hlavně poté, co teda navrhl, abychom šli ven z domu druhým vchodem, že tam to určitě bude lepší. Nebylo, překvapivě ☐ ☐ ☐ a já si tak mohla opět zažít tu stejnou situaci, co už kdysi dávno s Ešátorem. Naši ohaři nejsou z cukru a venku jsme bez ohledu na počasí, ale přece jen všechno má svoje meze. Takže tehdy - stejně jako Rumíček teď - vyšel ven a když byl v minutě totál mokrej, otočil to zpátky domů a

odmítal jít dál. ☹️ . Poté co jsme vešli do domu, ho napadlo, že by ten druhý vchod na tom s tím počasím nemusel bejt tak hrozně a zamířil tam. Ani jednomu jsem to nevymlouvala a tak jsem si v obou případech mohla užít ten výraz překvapení a zklamání, že i tady to stojí za..... za starou bačkoru. ☹️ ☹️ Ešátora jsem tehdy fakt musela dost přemlouvat, že aspoň na chvíli se ven musí, aby se vyčůral, protože nestihnul ani to.

Rumíček se cestou k popelnicím stihnul vypustit, ale..... říkala jsem si, že aspoň trošku sídlištně se projdeme, protože vyčůrat se není úplně dostačující. Nakonec usoudil, že když už je mokrej, bude to asi jedno a vytáhnul mě na necelou hodinku do sídliště, kdy si určoval trasu sám. Nejlepší úsek byl v podloubí, páč tam jaksi nepršelo vůbec ☹️ . Šli jsme kolem cukrárný, kam jsem mlsně nahlídla do výlohy já, leč zavřeno milá Mařeno. A šli jsme kolem dětskýho sekáče, kam do výlohy mlsně nahlídnul Rumíček. Páč tam totiž mají ty plyšáky. A byl tam. Medvídek zase nějak! Jenže stejně jako v cukrárně-zavřeno milá Mařeno. Což nebylo v neděli tak překvapivý, jako u té cukrárny. Páč ty bejvávaly dycinky v pondělí otevřený. No nic. Takže jsme se tak nějak prostě courli a doma se pak šli ždímat. Byla jsem ráda za náš zázračnej vysoušecí ručník, kterej jsem kdysi dostala od Peti. Nechápu jak to funguje, ale je to úžasná věc, která umí vycucávat vodu do nekonečna. Zatímco normoš ručník, když se nacucá, tak i přes vyždímání, není už schopen vodu absorbovat, tak tahle vychytávka je dokonalá. Vyždímete a jedete dál. A navíc to umí ze srsti dostat i špínu. A psa to opravdu vysuší. Hodilo se nám to tehdy na psím táboře, kde dost pršelo a v domečkách se netopilo. A my potřebovali, aby jak Bubi, která byla pochopitelně zimomřivá, tak Rumíček, kterej byl malej špunt, byli co nejvíc v suchu. Ručník by neuschnul a byl by nepoužitelný. Tahle věcička dokázala psy vysušit. Teď jsem s tím Rumíčka přešetila a mohla ho vysušenýho poslat na pelíšek. A sebe poslat do vany, páč mi byla kosa.

Myslela jsem, že když tak leje, dorazí Talitým domů dřív než obvykle, ale kdepak, když Brtník dosekal, pustil se do dalších úprav élektiry a tak přijeli skorem až za tmy. Ohařiska se vítali, jak kdyby se sto let neviděli :D. Oba toho měli po víkendu dost a tak si ještě do večere šli dát chrupku na pelíšky. No a další víkend byl za námi. Jsou nějak moc krátký, poslední dobou, ne?